

Sygn. akt V K 153/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Węgorzewie w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Merska

Protokolant – Marta Kornacka

w obecności Prokuratora Macieja Prokop

oskarżyciela Urzędu Skarbowego w G. A. H.

po rozpoznaniu w dniach 03 października 2014 r., 27 listopada 2014 r., na rozprawie

sprawy **A. B.**

urodzonego (...) w B.

syna J. i I. B. z d. Ś.

oskarżonego o to, że: w dniu 22 czerwca 2011r., będąc prezesem zarządu sp. z o.o. (...), w złożonej do Urzędu Skarbowego w G., deklaracji VAT-7 na podatek od towarów i usług sp. z o.o. (...) Tartak (...), prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie produkcji opakowań drewnianych z siedzibą w miejscowości K. 12A, W., za miesiąc maj 2011r., podał nieprawdę w ten sposób, że zawyżył podatek naliczony do odliczenia, wynikający z faktur wystawionych przez K.u.K. (...)+ (...) tj. podmiot, którego byt prawny ustał w 1996r., następstwem czego było uszczuplenie Skarbu Państwa w podatku od towarów i usług za miesiąc maj 2011r., w kwocie 23.759,00zł, co stanowi naruszenie art. 88 ust. 3a pkt 1 lit. a ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.),

tj. o czyn z art. 56 §1 i 2 kks w zw. z art. 9 §3 kks

1. Oskarżonego **A. B.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.
2. Kosztami postępowania obciążą Skarb Państwa.

Sygn. akt VK 153/14

UZASADNIENIE

A. B. został oskarżony o to, że w dniu 22 czerwca 2011r, będąc prezesem zarządu sp. z o.o. (...) w złożonej do Urzędu Skarbowego w G., deklaracji VAT – 7 na podatek od towarów i usług sp. z o.o. (...), prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie produkcji opakowań drewnianych z siedzibą w miejscowości K. 12A, W., za miesiąc maj 2011r, podał nieprawdę w ten sposób, że zawyżył podatek naliczony do odliczenia, wynikający z faktur wystawionych przez K.u. K (...)+ (...) tj. podmiot którego byt prawny ustał w 1996 następstwem czego było uszczuplenie Skarbu Państwa w podatku od towarów i usług za miesiąc maj 2011r. w kwocie 23.759,00zł co stanowi naruszenie art. 88 ust. 3a pkt 1 lit. a ustawy z dnia 11 marca 2004r o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54, poz. 535 z późn. zm.) tj. popełnienie przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art. 56§1 i §2kks w zw. z art. 9§3kk.

Sąd Rejonowy w Giżycku ustalił następujący, bezsporny stan faktyczny:

Decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.z dnia 30 lipca 2012r określono zobowiązanie (...) Spółki (...)z/s w W.w podatku od towarów i usług za miesiąc maj 2011r w kwocie 217.022,00 zł. Przeprowadzono wówczas postępowanie kontrolne i podatkowe za miesiąc maj 2011r. Prezesem spółki był wówczas A. B.– do 03.11.2011r, natomiast dokumentację finansową podatnika prowadziło biuro rachunkowe prowadzone przez J. O.w okresie od 16.02.2005r do 31.10.2011r. Na żądanie US w G.J. O.przedstawiał te dokumenty finansowe, które były w jego posiadaniu, a zgodnie z umową nie dokonywał oceny autentyczności dostarczanych mu dokumentów. W wyniku kontroli stwierdzono, iż w maju 2011r były zawierane transakcje z podmiotem nieuprawnionym do wystawiania faktur VAT – K.u.K. (...)+ (...)o numerze NIP (...), ponieważ byt prawny tego podmiotu ustał w 1996r. Kontrolę podatnika prowadził pracownik Urzędu Skarbowego w G.J. M.wspólnie z D. P.. Zarzut popełnienia przestępstwa przedstawiono A. B.w dniu 11 marca 2014r.

Umowa o świadczenie usług pomiędzy (...) Sp. z o.o.w K.a K.U.K. (...)+ (...)o nr NIP (...)reprezentowanej przez Z. K.została zawarta w dniu 01.09.2010r, a dotyczyła kompleksowej usługi związanej z obróbką drewna i wszelkimi pracami związanymi z obsługą tartaku. Do umowy zawarto również porozumienie na mocy art. 23¹ kp o przekazaniu wszystkich pracowników wg załączonego wykazu na warunkach identycznych jakie pracownicy mieli do dnia 31.08.2010r, bez szkody dla pracowników.

Postanowieniem z dnia 23.11.2011r Naczelnik Urzędu Skarbowego W. pozostawił bez rozpoznania zgłoszenie NIP – 2 K.U.K. (...) + (...), dopiero wówczas zakończyło się postępowanie w tym zakresie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: decyzji k. 2-3, umowy k. 35, 36 – 40, protokołu kontroli podatkowej k. 58 – 60, deklaracji VAT – 7 k. 72, protokół k. 84, informacji US W. k. 90 – 92, umowy k. 302 – 309, postanowienia k. 342, zeznania świadków: J. O. k. 310, J. M. k. 310v – 311.

Oskarżony A. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Świadkowie zeznający w sprawie wskazali jedynie na podejmowane działania w zakresie wykonywania umowy oraz obowiązków pracowniczych odnośnie kontroli.

Stan faktyczny jest bezsporny w przedmiotowej sprawie, spornym jest kwestia odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego.

Przestępstwo z art. 56 kks dotyczy odpowiedzialności podatnika, który składając organowi podatkowemu deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie. W postanowieniu z dnia 23 lutego 2006r Sąd Najwyższy stwierdził, iż przestępstwo z art. 56 kks można popełnić jedynie umyślnie (art. 4 §1 i §2kks) – sygn. akt III KK 267/05; LEX nr 180799; podobnie w wyroku z dnia 2.12.2002r sygn. akt IV KKN 559/99, LEX 75491. Oznacza to, iż podatnik ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Podkreślić należy, iż w toku przeprowadzonego postępowania nie udowodniono oskarżonemu iż miał wiedzę odnośnie tego, że firma K.U.K., z którą zawarł rok wcześniej umowę, posługuje się numerem identyfikacji podatkowej NIP podmiotu nie istniejącego. Podatnik nie ma obowiązku weryfikowania danych podmiotów gospodarczych w tym zakresie, stąd nie można mu czynić zarzutu umyślności. Zauważyć należy, iż zakwestionowane zostały faktury VAT jedynie z miesiąc maj 2011r, kontrola ograniczyła się tylko do jednego miesiąca. Podanie nieprawdy musi być objęte świadomością sprawcy, jego umyślnością w działaniu, a nie ograniczeniem się do stwierdzenia faktu iż tak w istocie było. Podatnik musi mieć świadomość niezgodności przedstawionych przez siebie danych z rzeczywistością, natomiast w sytuacji oskarżonego to zawarł on umowę z podmiotem gospodarczym, z którym rozliczał się wystawiając faktury VAT, czynności były dokumentowane i księgowane. Zdaniem Sądu nie można przypisać sprawstwa oskarżonemu ponieważ nie ma dowodów na to by działał on umyślnie.

Reasumując przedstawione powyżej ustalenia oraz podstawy prawne, Sąd doszedł do przekonania iż oskarżonemu nie można przypisać winy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania oparto na treści art. 632 pkt 2kpk w zw. z art. 113§1kks.